

בבית המשפט העליון

עמ"ס 1510/09

בפני: כבוד השופטת א' חיות

המערער: _____ עתאמנה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בב"ש 20071/09 שניתנה ביום 19.1.09 על-ידי כב' הנשיא י' פלפל

תאריכי הישיבות: כ"ה בשבט התשס"ט (19.2.09); כ"ו באדר התשס"ט (22.3.09)

בשם המערער: עו"ד תמר פלג שריק; עו"ד סיגי בן-ארי; עו"ד עביר ג'ובראן דקואר

בשם המשיבה: עו"ד נטע אורן

החלטה

זהו ערעור שהוגש על-פי סעיף 5(ד) לחוק כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים, תשס"ב-2002 (להלן: חוק כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים או החוק) הנוגע להחלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 19.1.2009 (כב' הנשיא י' פלפל), אשר קבע כי אין מקום לבטל את צו הכליאה שהוצא נגד המערער ביום 7.1.2009.

רקע עובדתי רלוונטי וההליך בבית משפט קמא

1. המערער, תושב בית האנון שברצועת עזה, נעצר על-ידי כוחות צה"ל במהלך מבצע "עופרת יצוקה", בלילה שבין 4.1.2009 ל-5.1.2009. ביום 5.1.2009 הורה קצין מודיעין בדרגת סרן על כליאתו הזמנית של המערער למשך 96 שעות לפי סעיף 3(א) לחוק, מששוכנע כי קיים יסוד סביר להניח שהמערער הוא לוחם בלתי חוקי. ביום 7.1.2009 נערך למערער שימוע בפני קצין בדרגת סגן אלוף במהלכו טען המערער, בין

היתר, כי הוא משתייך לארגון הפת"ח ולא לארגון החמא"ס, כי הוא עובד כפקיד ברשות הפלסטינית וכי אין בסיס לאמור בצו הכליאה הזמני. באותו היום ולאחר שעייין בטענות המערער, חתם האלוף (במיל') יפתח רוזן-טל (לו הואצלה סמכותו של הרמטכ"ל בעניין זה על פי החוק) על צו הכליאה של המערער בהתאם לסעיף 3(ב)(1) לחוק, בשל יסוד סביר להניח על בסיס המידע שהובא בפניו כי הכלוא הוא לוחם בלתי חוקי כמשמעו בחוק וכי שחרורו יפגע בביטחון המדינה.

2. ביום 15.1.2009 הובא המערער בפני בית המשפט המחוזי בבאר שבע לצורך קיום ביקורת שיפוטית כקבוע בסעיף 5(א) לחוק. בהחלטתו מיום 19.1.2009 ולאחר שעייין בחומר חסוי במעמד צד אחד וקיבל הסברים מנציג שירות הביטחון הכללי קבע בית המשפט (כב' הנשיא י' פלפל) כי מן הבקשה ומן המידע המודיעיני הקיים בעניינו של המערער עולה כי הוא-

"מבכירי ארגון החזית הדמוקטית (להלן: 'חז"ד') ברצועת עזה ומשמש ראש החז"ד בבית חנון. מהמידע עולה כי הוא פיקד על חוליית ירי רקטות בצפון הרצועה והוא מעורב בירי רקטות לעבר ישראל; כמו כן אוכסנו בביתו אמצעי לחימה לירי נשק תלול מסלול לעבר ישראל במהלך השנה האחרונה".

בנסיבות אלה, כך קבע בית המשפט, התקיימו בעניינו של המערער התנאים הקבועים בסעיף 3(א) לחוק וצו הכליאה הוצא כדין. בית המשפט הוסיף וקבע כי אף שארגון החזית הדמוקרטית לא הוכרז ככוח המבצע פעולות איבה נגד מדינת ישראל לפי סעיף 8 לחוק, ירי רקטות לעבר ישראל מהווה "פעולת איבה" וארגון העושה כן הינו ארגון טרור. כמו כן ציין בית המשפט כי לצורך הגדרתו של "לוחם בלתי חוקי" נדרשת מסוכנות אישית של הכלוא הנלמדת מן העובדה שהוא עצמו נטל חלק בפעולות איבה נגד מדינת ישראל או מן העובדה שהוא משתייך לכוח המבצע פעולות איבה, וכי עיון בחומר החסוי מעלה שהמערער עצמו אכן נטל חלק בפעולות איבה נגד ישראל ואין מקום לשחררו רק מפני שהוא משתייך לארגון שלא הוכרז ככזה. כמו כן דחה בית המשפט את טענת המערער כי הוא חבר בארגון הפת"ח וכי בשנים האחרונות עבד במנגנון הביטחון של הרשות ("מוחבארית"), בקובעו כי מן הראיות המינהליות שהוגשו לעיונו עולה שהמערער חבר בארגון החזית הדמוקרטית. לבסוף דחה בית המשפט את טענת המערער כי לא נערך לו שימוע בהתאם לנדרש בסעיף 3(ב)(1) לחוק.

3. בערעור שבפניי מלין המערער על כך שמאז כליאתו הוא שב וטוען בפני הגורמים הרלוונטיים שהוא חבר בארגון הפת"ח ועבד בשירות הביטחון של הרשות הפלסטינית, אך טענותיו אלה לא נבדקו כלל. בהקשר זה טוען המערער כי בלילה שבו נכלא הקיפו כוחות הביטחון את שכונת המגורים שלו והתושבים רוכזו מחוץ לבתיהם, ומבין כ-25 גברים נעצרו שישה - והוא ביניהם - מבלי שנבדקה זהותם. המערער טוען כי הוא הזדהה בפני החייל שעצר אותו כעובד הרשות הפלסטינית ואף הציג לו תעודת עובד במודיעין הכללי של הרשות, אך התעודה מעולם לא הוחזרה לו. המערער מוסיף וטוען כי חזר על דברים אלה בחקירתו ומציין כי סיפר בחקירה שעד לפני כחודש עבד בעזה גם כנהג מונית אך נאסר עליו להמשיך בעיסוק זה בשל השתייכותו לפת"ח (והוא אף נעצר ליומיים בשל כך). עוד טוען המערער כי במסגרת הליך הכליאה כלל לא נמסר לו שמיוחסת לו השתייכות לארגון החזית הדמוקרטית, והוא למד על כך לראשונה מתוך הבקשה לקיום ביקורת שיפוטית שנמסרה לבאת-כוחו דקות ספורות לפני הדיון בבית המשפט המחוזי. לטענת המערער, בהליך הכליאה ובמהלך השימוע לא יוחסה לו חברות בארגון החזית הדמוקרטית אלא בחמא"ס ופגם זה יורד לטענתו לשורש חוקיותו של צו הכליאה שהוצא נגדו, משום שכתוצאה מכך נשללה ממנו זכות הטענות במובן המהותי ונבצר מן האלוף רון-טל לשקול את עיקר השיקולים הרלוונטיים בעניינו. המערער מוסיף ומלין על כך שבית משפט קמא לא התייחס לפגם זה שנפל בצו הכליאה והסתפק בקביעה שהתקיימו התנאים הקבועים בחוק באשר לדרגתו של עורך השימוע. עוד הוא מלין על כך שבית המשפט התעלם מבקשתו לדחות את מועד הדיון וכן סירב לאפשר לו להעיד ולא התייחס לשינוי שחל בגרסת המשיבה ולכך שגרסתו שלו לא נבדקה. המערער מוסיף וטוען בערעורו כי בית משפט קמא לא בחן האם החומר החסוי עומד במבחן הראיה המינהלית ולא דן בהיקפו ובמהימנותו, אלא אימץ ככתבה וכלשונה את טענת המשיבה באשר לפעילות העוינת המיוחסת לו. המערער מוסיף וטוען כי ספק אם ניתן להוכיח את מסוכנותו האישית על פי התנאים הקבועים בחוק לעניין הגדרתו של "לוחם בלתי חוקי" כעולה מסעיפים 2, 3(ב)(1) ו-5(ג) לחוק. כמו כן טוען המערער כי החזקה הקבועה בסעיף 8 לחוק אינה יכולה להועיל למשיבה במקרה דנן כיוון ששר הביטחון לא קבע שארגון החזית הדמוקרטית הוא כוח המבצע פעולות איבה נגד מדינת ישראל.

בנוסף מבקש המערער כי במסגרת הערעור יובאו בחשבון טענות עובדתיות שלא נטענו על-ידו בפני בית המשפט המחוזי, משום שרק לאחר שניתנה החלטתו עלה

בידיו למסור לבאת-כוחו תצהיר בעניינים אלה. בתצהירו מפרט המערער את נסיבות מעצרו ואת הדברים שאמר בחקירה בציינו, בין היתר, כי הוא חבר בארגון הפת"ח וכי עבד ברשות הפלסטינית כשומר ראשו ונהגו של האלוף סעיד מוחמד עבדאללה חסיין. המערער אף צירף תדפיס חשבון בנק ממנו עולה לטענתו שמדי חודש מועבר לחשבונו סך של 1,000 שקלים שכר עבודתו ברשות הפלסטינית המשולם על-ידה. עוד מוסיף המערער כי במשפחתו המורחבת אנשים נוספים ששמו לשמו או זהה לו, כי משפחתו המורחבת מזוהה עם ארגון הפת"ח וכי במקום כלאו סירבו אנשי החמא"ס לקבלו לקרבם בשל היותו איש פת"ח. כמו כן מצרף המערער מכתב מיום 17.2.2009 מאת האלוף מוחמד יוסף האחראי על כוח האדם של כוחות הביטחון הפלסטינים, בו צוין כי המערער "נמצא עד עתה ברשימת מקבלי השכר של הביטחון הכללי במחוז דרום ומחויב ללגיטימיות של הרשות עד התאריך הזה" (להלן: המכתב מיום 17.2.2009). לבסוף מציין המערער כי המתרחש הביטחוני מאז ימי מבצע "עופרת יצוקה" שככה ועל כן יש לשוב ולשקול את נחיצות המשך כליאתו.

בהתחשב בכל האמור לעיל עותר המערער לביטול צו הכליאה ולחלופין לקיצורו.

4. המשיבה, מצידה, טוענת כי המערער נעצר יחד עם עשרות גברים נוספים שרבים מהם שוחררו לאחר חקירה ראשונית ואילו אחרים, דוגמת המערער, שהייתה הצדקה להמשך כליאתם, אכן נכלאו. אשר לשימוע טוענת המשיבה כי הוא נערך בהתאם להוראות החוק על-ידי הגורם המוסמך לכך ובמסגרתו נטען בפני המערער כי הוא לוחם בלתי חוקי. לטענת המשיבה, לא נאמר למערער שהוא פעיל חמא"ס, אף שייתכן כי זו הייתה רוח הדברים כיוון שרוב העצורים אותה עת היו אנשי חמא"ס. המשיבה סבורה כי אין צורך בעריכת שימוע מחודש מפני שכל המידע האפשרי כבר נחשף בפני המערער לאחר שהוצגה פראפרזה רחבה למדי לגביו, ובמסגרת התצהיר שהגיש הוא מתייחס לכל הטענות הרלוונטיות. לגופם של דברים טוענת המשיבה כי החומר הקיים בעניינו של המערער הוא חומר מבוסס הניזון ממידע מוצלב ומהימן ועל כן אין לגישה עילה לביטול צו הכליאה.

ההליך בערעור

5. במהלך הדיון שהתקיים בפניי ביום 19.2.2009 אפשרתי למערער לומר את דברו בנוסף לטיעונים שהשמיעה באת-כוחו, והוא ציין כי הוא עובד ברשות

הפלסטינית, כי אינו פעיל בחזית הדמוקרטית וכי אלמלא כן לא היה מקבל משכורת מן הרשות. המערער שב וטען כי עם מעצרו נלקחה ממנו תעודת עובד הרשות. הוא אף הכחיש כי נמצא אמל"ח בביתו והוסיף שיש לו חמישה ילדים וכי בלילה שבו נעצר ילדה אשתו את ילדם השישי. בהסכמת המערער, הציגה באת-כוח המשיבה בפניי במהלך אותו דיון חומר חסוי במעמד צד אחד. בעקבות כך, ונוכח הטענות שהעלה המערער, הוריתי למשיבה להגיש בתוך שבועה ימים התייחסות מפורטת (לאחר קיום בירור עם הרשות הפלסטינית ככל שהדבר ניתן), באשר למידע הכלול במכתב מיום 17.2.2009 שהציג המערער. כמו כן נתאפשר למערער - בנוסף למה שהוצהר ונמסר על-ידו - להגיש תגובה נוספת באשר למיוחס לו על-פי עמדתה המעודכנת של המשיבה.

6. ביום 26.2.2009 הודיעה המשיבה כי בדיקת המסמך שצירף המערער העלתה שמדובר במסמך הנחזה להיות מסמך שהנפיק בנק ולא מסמך רשמי מאת הרשות הפלסטינית, וכי עולה ממנו שהמערער מקבל משכורת חודשית שמקורה אינו ברור. המשיבה הוסיפה וציינה כי לאחר הדיון קיימו גורמי הביטחון בירורים נוספים בעניינו של המערער אשר העלו מידע רלוונטי נוסף שניתן להציגו במעמד צד אחד, המחזק את המידע הקיים בעניינו של המערער ולפיו לצד פעילותו הצבאית במסגרת החזית הדמוקרטית הוא קיבל במשך תקופה מסוימת גם משכורת מגורם שלטוני ברשות הפלסטינית. מן המידע עולה עוד כי המערער עבד במודיעין הכללי הפלסטיני אך הושעה מתפקידו בשל חשדות ביטחוניים וכיום אינו מועסק עוד ברשות.

בתגובה לכך טען המערער כי המשיבה כלל לא התייחסה למכתב מיום 17.2.2009 בו צוין שהוא נכלל ברשימת מקבלי השכר של הביטחון הכללי ברשות הפלסטינית, והוא הוסיף וטען כי לאחר שהחמא"ס תפס את השלטון ברצועת עזה ביוני 2007 הורתה הרשות הפלסטינית לעובדיה ברצועה להימנע מלהמשיך בעבודתם תחת השלטון החדש ומאותה עת הפכו עובדי הרשות ל"מקבלי שכר מהרשות", כאמור במכתב. כמו כן צירף המערער תצהיר נוסף מטעמו, בו ציין כי הוא שוהה בכלא באגף של אנשי פת"ח והוא מקובל עליהם; כי מאז ומתמיד היה איש פת"ח והצטרף רשמית לארגון בשנת 2000, עת היה כבן 21; וכי כל משפחתו משתייכת לפת"ח והוא אינו יודע מדוע המשיבה שייכה אותו לארגון החזית הדמוקרטית. המערער הוסיף וציין כי לאחר שבית משפחתו הופצץ ביום 8.11.2006 החליטה המשפחה להגיש תביעת נזיקין בישראל ולא בחו"ל וכי לאחר ההפצצה אבו מאזן הציע לו ולבני משפחתו עבודה ברשות, כפיצוי. המערער מסר בתצהירו פרטים נוספים בדבר קשריו וקשרי משפחתו

עם ארגון הפת"ח ודחה מכל וכל את טענת המשיבה לפיה בצד היותו איש פת"ח הוא משתייך לשורות החזית הדמוקרטית, בהדגישו כי לו היה הדבר נכון היה מידע זה מגיע בוודאי אל הרשות הפלסטינית וזו הייתה מסירה את שמו מרשימת מקבלי השכר.

7. בדיון המשלים שהתקיים בפניי ביום 22.3.2009 שבתי ועיינתי, בהסכמת המערער, במעמד צד אחד, בחומר חסוי שהוצג בפניי. המשיבה טענה כי המכתב מיום 17.2.2009 נבדק והוא עולה בקנה אחד עם רוח ההודעה שנמסרה על-ידה בכתב בעניין זה כמפורט לעיל ועם יתר החומר המודיעיני שבידה. לעניין השכר שמקבל המערער מן הרשות הפלסטינית טענה המשיבה כי רק לאחר שצוין על-ידה שמדובר בקצבה המבוססת על פעילותו של המערער שהסתיימה, הסביר המערער שכרגע הוא אינו עובד הרשות הפלסטינית. לבסוף ציינה באת-כוח המשיבה (לאחר בירור נוסף שערכה לבקשתי תוך כדי הדיון), כי המערער אכן שוהה באגף של אנשי פת"ח בבית הכלא, לאחר שבראיון הקבלה למתקן הכליאה הזדהה כאיש פת"ח.

דיון

8. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, האזנתי לטיעוניהם על-פה והוספתי ובחנתי (בהסכמת המערער) חומר חסוי שהוצג בפניי, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

חוק כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים נחקק על רקע מציאות קשה של טרור ושל פעולות איבה מתמשכות נגד מדינת ישראל, ומכוחו הוסמכו רשויות המדינה לכלוא גורם חוץ שהינו "לוחם בלתי חוקי" כהגדרת מונח זה בחוק, דהיינו "אדם שנטל חלק בפעולות איבה נגד מדינת ישראל, בין במישרין ובין בעקיפין, או נמנה עם כוח המבצע פעולות איבה נגד מדינת ישראל שלא מתקיימים לגביו התנאים המקנים מעמד של שבוי מלחמה במשפט הבין-לאומי ההומניטארי, כמפורט בסעיף 4 לאמנת ג'נבה השלישית מיום 12 באוגוסט 1949 ביחס לטיפול בשבויי מלחמה" (סעיף 2 לחוק). סמכות הכליאה שהוקנתה לגורמי הביטחון בחוק האמור נועדה למנוע את חזרתו של הלוחם הבלתי חוקי למעגל הלחימה נגד מדינת ישראל (ראו: ע"פ 6659/06 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (טרם פורסם, 11.6.2008) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 7446/08 טעיד נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (טרם פורסם, 7.11.2008) (להלן: עניין טעיד); עמ"ס 7750/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (טרם פורסם, 23.11.2008), אך בהיותה סמכות חריגה ומרחיקת לכת עליה לבסס עצמה על ראיות מינהליות ברורות ומשכנעות המעידות כי הכלוא הוא אכן "לוחם בלתי חוקי" כמשמעות הדבר בחוק. בית המשפט,

מצידו, כמי שהופקד בחוק להעביר תחת שבט הביקורת השיפוטית את החלטת הכליאה, בוחן את הראיות שעליהן מבוסס הצו על מנת לוודא כי ראיות אלה (הכוללות, בין היתר, ולעתים בעיקר חומר מודיעיני הקיים נגד הכלוא) מצדיקות מבחינת כמותן, איכותן ומידת העדכניות שלהן את הכליאה או את המשך הכליאה, לפי העניין (ראו עניין פלוני, פסקאות 22, 43).

9. טענה מרכזית שהעלה המערער במקרה שלפנינו נוגעת לפגמים פרוצדוראליים שנפלו בהליך כליאתו, ובראשם אי חשיפת העובדה כי מיוחסת לו השתייכות לארגון החזית הדמוקרטית עד שלב הביקורת השיפוטית בפני בית המשפט המחוזי. עוד מלין המערער על כך שגרסתו בדבר השתייכותו לפת"ח ועבודתו ברשות הפלסטינית לא נבדקה כראוי. בע"פ 1221/06 עי"א נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 14.3.2006) עמד בית משפט זה מפי כב' השופט א' רובינשטיין על הצורך לפרט בצו הכליאה המוצא מכוח החוק את העילה לכליאה ועל כך שאין להסתפק באמירה לאקונית בדבר היותו של הכלוא לוחם בלתי חוקי, באומרו:

"אציין כאן, כי צווי הכליאה שניתנו מאת הרמטכ"ל ביום 12.9.05 אומרים (לגבי שני המערערים בנפרד) בסעיף 2 בהם כי 'צו זה הוצא מכיוון שיש לי יסוד סביר להניח על בסיס מידע מודיעיני מבוסס שהוצג בפני, כי הכלוא הוא לוחם בלתי חוקי כמשמעו בחוק וכן כי שחרורו יפגע בבטחון המדינה'. אעיר כאן כי לדעתי, אף אם במהות לא נפגעה זכותם של המערערים לידע על מה ולמה הם נכלאים, ולוא בשל הביקורת השיפוטית, יש מקום – במבט לעתיד – שהרשויות יפרשו ביתר הרחבה, בניסוח הצו, את הוראת המחוקק כי 'צו כליאה יכלול את הטעמים לכליאה וזאת מבלי לפגוע בצורכי ביטחון המדינה' שבסעיף 3(א) ויינתן פירוט ככל הניתן, מעבר לאמירה הכללית כי המדובר בלוחם בלתי חוקי. זאת, כדי שהכלוא יידע מפי הרשות אל מול מה הוא מתמודד, מה גם שהצו אינו קובע לוח זמנים לסיומו... לעניין זה ניתן היה לציין בצווים נשוא הערעור מפורשות כי המערערים כלואים בשל מעורבותם בחיזבאללה" (שם, פסקה ח(3); על דברים אלה חזר כב' השופט רובינשטיין גם בעמ"ם 2595/09 טופי נ' מדינת ישראל, פסקה כ"א (טרם פורסם, 1.4.2009) (להלן: עניין טופי)).

והנה, למרות דברים ברורים אלה לוקה צו הכליאה שהוצא בענייננו באותו פגם ממש וגם בו אין פירוט באשר לטעמי הכליאה הקונקרטיים (השתייכות לחזית הדמוקרטית) מעבר לאמירה הכללית בדבר היות המערער לוחם בלתי חוקי. אכן,

הוראת סעיף 3 לחוק כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים, כפי שתוקנה בתשס"ח (ראו חוק כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים (תיקון והוראת שעה), התשס"ח-2008, ס"ח 828), קובעת עתה כי טרם שיוצא צו כליאה "תינתן לכלוא הזדמנות להשמיע את טענותיו לפני קצין בדרגת סגן אלוף ומעלה שיסמיך הרמטכ"ל לעניין זה". אולם, הליך השימוע האמור אינו מייתר את הצורך בכך שצו הכליאה עצמו ינוסח באופן שיבהיר לכלוא, ככל הניתן, את המיוחס לו וזאת בין היתר על מנת שיוכל להגיב ולהשיב על כך במהלך השימוע עצמו. יתר על כן, במהלך השימוע יש להקפיד כי יוצגו בפני הכלוא עיקר החשדות נגדו וכי תינתן לו הזדמנות נאותה להגיב עליהם, תוך תיעוד מתאים של הדברים (לסוגיית השימוע ראו גם עניין טופי, פסקאות י"ח-כ'). ויודגש - הצורך להקפיד ולדקדק בזכויות בסיסיות אלה הנתונות לכלוא חיוני וחשוב הוא במיוחד נוכח העובדה שחוק כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים "נותן בידי המשיבה אמצעי חריג ובלתי שגרתי להגנה על ביטחון המדינה", הכרוך בפגיעה משמעותית בחירותם של הכלואים (ע"פ 1464/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (טרם פורסם, 8.3.2009) וכן עניין טעיד, פסקאות 29-30).

10. במקרה דנן, לא צוין בטופס השימוע כי נמסר למערער שמיוחסת לו השתייכות לארגון החזית הדמוקרטית, ומתוך תשובתו של המערער בשימוע שאמר "אני שייך לארגון פת"ח ולא חמא"ס" ניתן להניח כי ככל שיוחסה לו השתייכות ארגונית כלשהי באותו שלב (והמשיבה לא אישרה זאת), דובר על ארגון החמא"ס ובכך אכן נפגם הליך הכליאה בענייננו. יחד עם זאת, במסגרת הליך הביקורת השיפוטית שנערך בבית משפט קמא וביתר פירוט בבית משפט זה, נחשפו בפני המערער כל הטענות בדבר ההשתייכות המיוחסת לו לארגון החזית הדמוקרטית וניתנה לו הזדמנות להשיב באופן מלא ומפורט לטענות אלה ולהציג את עמדתו בנושא, ברשות מיוחדת שניתנה לו להשמיע את דברו בעצמו בפניי (בנוסף לטיעוני באות-כוחו) אף שמדובר בהליך ערעורי, וכן במסמכים ובתצהירים שהוגשו מטעמו. משכך נראה כי הפגמים שנפלו בהליך הכליאה של המערער אינם מצדיקים במקרה דנן את ביטול הצו, משום שאלה באו על תיקונם המלא בשלב הביקורת השיפוטית וזכותו של המערער להליך הוגן נשמרה. עם זאת, אני סבורה כי מן הראוי שהמשיבה תיתן דעתה לפגמים שנפלו בהליך כליאתו של המערער במקרה דנן על מנת שלא יישנו.

11. לגופו של עניין, ולאחר שבחנתי ושבתי ובחנתי את החומר החסוי שהוצג בפניי במעמד צד אחד בענייניו של המערער, שוכנעתי כי המערער אכן נטל חלק פעיל וישיר בפעולות איבה נגד מדינת ישראל וכי שחרורו יפגע בביטחון המדינה (ודוק - לעניין

התנאים שעל בית המשפט לבחון במסגרת הביקורת השיפוטית הראשונה מקובלת עלי הערתו של כב' השופט א' רובינשטיין בעניין סופי, פסקה ז', לגבי הצורך להפנות בסעיף 5(א) לחוק לסעיף 3(ב)(1) לחוק ולא להוראת סעיף 3(א) ומן הדין כי המחוקק ייתן דעתו לכך). החומר המודיעיני הקיים בעניינו של המערער מבוסס על מידע עדכני, בדוק ומהימן, ממנו עולה, כפי שפורט בהרחבה בפראפרזה מתוכו שהוצגה על-ידי המשיבה במעמד שני הצדדים, כי המערער הוא מבכירי ארגון החזית הדמוקרטית ומשמש כראש החזית בבית חנוך וכן כי המערער פיקד על חוליית ירי רקטות לעבר ישראל, היה מעורב בירי ואף אחסן בביתו אמצעי לחימה. המידע שהציג המערער בדבר קבלת קצבה או שכר מן הרשות הפלסטינית נבדק במהלך הדיון בפניי ומן הבדיקות שנעשו עולה כי אף שטענתו בעניין זה אינה חסרת יסוד, אין היא, מכל מקום, שוללת את מעורבותו של המערער בפעולות איבה נגד ישראל כעולה בבירור מן החומר החסוי שהוצג. במקרה שלפנינו ניתן, אפוא, לומר כי לכל היותר שימש המערער "משרתם של שני אדונים" במובן זה שהזדהה כפעיל פת"ח ואף קיבל שכר כלשהו מגורמים ברשות, אך במקביל היה מעורב עד צוואר בפעילות חבלנית עוינת כבכיר בארגון החזית הדמוקרטית ברצועת עזה.

סוף דבר

12. מן הטעמים המפורטים לעיל ומשהוכח כי המערער נטל חלק ישיר בפעולות איבה מובהקות נגד מדינת ישראל, אין עילה לביטול צו הכליאה שהוצא נגדו. אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתנה היום, ח' בניסן התשס"ט (2.4.2009).

ש ו פ ת